

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fenice – Qualità per l'ambiente SpA

Strona pozwana: Ministero della Transizione Ecologica, Ministero dello Sviluppo Economico, Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto

Pytania prejudycjalne

1. Czy decyzja przyjęta przez Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto (krajowy komitet ds. zarządzania dyrektywą 2003/87/WE ⁽¹⁾ oraz wspierania zarządzania planowanych działań protokołu z Kioto) biorąc pod uwagę procedurę przyjmowania, a w szczególności mechanizm dialogu z Komisją Europejską przewidziany w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2019/331 ⁽²⁾ w sprawie wpisania instalacji do wykazu dla przydziału uprawnień CO2 może stanowić przedmiot samodzielnego zaskarżenia do Trybunału Unii Europejskiej na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE, jeżeli zaskarżony akt wywołuje wiążące skutki prawne i dotyczy bezpośrednio podmiotu gospodarczego składającego skargę?
2. Czy, w przeciwnym razie, prywatny podmiot gospodarczy bezpośrednio poszkodowany wykluczeniem z przydziału uprawnień CO2 na podstawie postępowania przeprowadzonego wspólnie przez Komisję Europejską i Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto (krajowy komitet ds. zarządzania dyrektywą 2003/87/WE oraz wspierania zarządzania planowanych działania protokołu z Kioto) może przed Trybunałem Unii Europejskiej, na mocy art. 263 ust. 4 TFU, zakwestionować decyzję przyjętą przez Komisję Europejską w sprawie odmowy wpisania instalacji do wykazu zgodnie z art. 14 ust. 4 rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/333?
- 3) Czy pojęcie „wytwórcy energii elektrycznej” w rozumieniu art. 3 lit. u) dyrektywy 2003/87/WE, w brzmieniu wynikającym z wyroku Trybunału (piąta izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie C-682/17, ExxonMobil Production Deutschland GmbH przeciwko Bundesrepublik Deutschland, w przedmiocie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożonego do Trybunału na podstawie art. 267 TFUE przez Verwaltungsgericht Berlin (sąd administracyjny w Berlinie, Niemcy) postanowieniem z dnia 28 listopada 2017 r., obejmuje również sytuacje, w których instalacja wytwarza w niewielkiej części energię elektryczną kogeneratywną, nie wysokosprawną, charakteryzującą się wieloma źródłami energii cieplnej innymi niż kogeneracja, posiadającą cechy wymagane do przyznania bezpłatnych uprawnień emisyjnych?
- 4) Czy taka wykładania definicji „wytwórcy energii elektrycznej” jest zgodna z ogólnymi zasadami prawa unijnego dotyczącymi przestrzegania warunków konkurencji między podmiotami gospodarczymi w przypadku oferowania zachęt i proporcjonalności środka, w przypadku gdy całkowicie wyklucza on instalację charakteryzującą się wieloma źródłami energii, bez wyodrębniania wartości emisji w odniesieniu do źródeł ciepła innych niż kogeneracja, w pełni uprawnionych do uzyskania przewidzianych korzyści?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 32).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2019, L 59, s. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 9 lutego 2022 r. – Gruppo Mauro Saviola Srl/Ministero della Transizione Ecologica, Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto

(Sprawa C-94/22)

(2022/C 191/21)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gruppo Mauro Saviola Srl

Strona pozwana: Ministero della Transizione Ecologica, Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protokółu di Kyoto

Pytania prejudycjalne

1. Czy decyzja przyjęta przez Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protokółu di Kyoto (krajowy komitet ds. zarządzania dyrektywą 2003/87/WE ⁽¹⁾ oraz wspierania zarządzania planowanych działań protokółu z Kioto) biorąc pod uwagę procedurę przyjmowania, a w szczególności mechanizm dialogu z Komisją Europejską przewidziany w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2019/331 ⁽²⁾ w sprawie wpisania instalacji do wykazu dla przydziału uprawnień CO₂ może stanowić przedmiot samodzielnego zaskarżenia do Trybunału Unii Europejskiej na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE, jeżeli zaskarżony akt wywołuje wiążące skutki prawne i dotyczy bezpośrednio podmiotu gospodarczego składającego skargę?
2. Czy, w przeciwnym razie, prywatny podmiot gospodarczy bezpośrednio poszkodowany wykluczeniem z przydziału uprawnień CO₂ na podstawie postępowania przeprowadzonego wspólnie przez Komisję Europejską i Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protokółu di Kyoto (krajowy komitet ds. zarządzania dyrektywą 2003/87/WE oraz wspierania zarządzania planowanych działań protokółu z Kioto) może przed Trybunałem Unii Europejskiej, na mocy art. 263 ust. 4 TFU, zakwestionować decyzję przyjętą przez Komisję Europejską w sprawie odmowy wpisania instalacji do wykazu zgodnie z art. 14 ust. 4 rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/331?
- 3) Czy pojęcie „wytwórcy energii elektrycznej” w rozumieniu art. 3 lit. u) dyrektywy 2003/87/WE, w brzmieniu wynikającym z wyroku Trybunału (piąta izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie C-682/17, ExxonMobil Production Deutschland GmbH przeciwko Bundesrepublik Deutschland, w przedmiocie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożonego do Trybunału na podstawie art. 267 TFUE przez Verwaltungsgericht Berlin (sąd administracyjny w Berlinie, Niemcy) postanowieniem z dnia 28 listopada 2017 r., obejmuje również sytuacje, w których instalacja wytwarza energię przeznaczoną w pełni do użytku własnego, w sytuacji kiedy energia ta jest wprowadzana do sieci publicznej sporadycznie, tylko wtedy gdy instalacje przeznaczone do odbioru energii zostają czasowo wyłączone w celu zapewnienia funkcjonowania instalacji?
- 4) Czy taka wykładania definicji „wytwórcy energii elektrycznej” jest zgodna z ogólnymi zasadami prawa unijnego dotyczącymi przestrzegania warunków konkurencji między podmiotami gospodarczymi w przypadku oferowania zachęt i proporcjonalności środka, w sytuacji kiedy nie stanowi zachęty do własnego zużycia energii elektrycznej poprzez uznanie bezpłatnych uprawnień do emisji CO₂ dla korzystających z niego instalacji?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 32).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2019, L 59, s. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 14 lutego 2022 r. – Kapniki A. Michailidis A.E./Organismos Pliromon kai Elegchou Koinotikon Enischyseon Prosanatolismou kai Eggyseon (OPEKEPE), Ypourgos Agrotikis Anaptixis kai Trofimon

(Sprawa C-99/22)

(2022/C 191/22)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulio tis Epikrateias